

jeg, det er mest forsvarligt at fastholde det, der gælder i Industrilovgivningen, og stille, skal jeg sige, Landbrugerne lige med de andre paa det Omraade. Men der kan naturligvis være forskellige Opfattelser i saa Henseende, og det ved jeg for den Sags Skyld, at der er.

I § 50 findes der Bestemmelser om, hvem der er forsikret, og der er anført, at indenfor det paagældende Omraade — det er altsaa Industri, Haandværk, Handel, private Tjenesteforhold m. v. — er alle forsikrede undtagen dem med 3,000 Kroners Indtægt eller derover og saa de „Personer, der er antagne til Arbejde af tilfældig og ganske forbigaaende Art“. Jeg er klar over, hvad der er tænkt paa her. Det kan have stor Vanskelighed at paalægge de Arbejdsgivere Forsikringspligt, som maaske kun en eneste Dag i Aaret paa Grund af rent tilfældige Forhold har en til at hjælpe sig. En Kone f. Eks., som ellers altid selv besørger sin Vask og Rengøring, kan paa Grund af Sygdom, eller hvad det nu maatte være, ikke faa sit Arbejde udført ved egen Hjælp, og saa faar vedkommende en til at hjælpe sig den ene Dag, og der kan da for denne Hjælperske indtræffe et Ulykkestilfælde netop den Dag. Det vilde da være meget, om vedkommende Arbejdsgiver, som altsaa ellers arbejder alene, men i dette Tilfælde er Arbejdsgiver, skulde have Forpligtelse til at tegne Forsikring eller, hvis den ikke er tegnet, til at udrede den Erstatning, den tilskadekomne skal have. Hvis vedkommende da ikke kan betale den, foreslaas det — og det kan jeg ikke have noget at indvende imod —, at Staten skal betale Erstatningen mod at have Krav overfor den, der ikke har opfyldt sin Forsikringspligt. Jeg erkender, at der her kan være Forhold, som kan være vanskelige, men at tage det i den Grad i Almindelighed, som der her staar, saa at Bestemmelsen omfatter alle „Personer, der er antagne til Arbejde af tilfældig og ganske forbigaaende Art“, tør jeg alligevel ikke gøre. Bestemmelsen bliver alt for omfattende, og den vil volde mange Vanskeligheder, men det vil der maaske være, hvordan man end affatter Bestemmelsen. Hvis man i en Familie hver 14de Dag eller maaske kun

en Gang om Maaneden har en Vaskekone — det behøver endda ikke at være den samme —, er hun saa beskæftiget ved Arbejde af tilfældig og ganske forbigaaende Art? Den paagældende Vaskekone er der ganske vist maaske kun en Gang om Maaneden, men det er noget, der regelmæssigt kommer igen. Jeg mener, at den paagældende bør være forsikret. Jeg vilde helst trække Grænsen saa langt ude som muligt, saa at kun meget faa eller helst ingen kan være beskæftiget for en Arbejdsgiver uden at være sikret Erstatning under Ulykkestilfælde. Det vilde ikke volde store Vanskeligheder for de paagældende, selv om de kun meget sjældent har Folk til Hjælp i deres Virksomhed, at faa tegnet de endda ret billige Forsikringer. De fleste Selskaber vil være villige til baade at ansætte en lav Præmie og, som det hedder, regulere Præmien ved Aarets eller Halvaarets Udgang saaledes, at Folk, selv om de kun har en Vaskekone hver anden Maaned, paa Grund af Forholdets Almindelighed kan slippé med en meget lav Præmie, naar de ved Aarets Udgang paa Tro og Love opgiver, hvor mange Timer den paagældende har været beskæftiget hos dem, eller maaske snarere, hvor mange Timer de har haft en Arbejder, Præmien bliver da reguleret enten op eller ned i Forhold til Antallet af Arbejdstimer. Jeg tror ikke, at der her fra et Forsikringssynspunkt set kan være store Vanskeligheder at overvinde.

Det vilde være meget uheldigt, om der kom ret mange Tilfælde, hvor en Arbejder ikke kunde faa Erstatning, fordi detskønnedes af Arbejderforsikrings-Raadet, eventuelt af Ministeren, at hans Arbejde har været af „tilfældig og ganske forbigaaende Art“. Det er nemlig ingenlunde saadan, at man har tænkt paa, hvorvidt det for den vedkommende Arbejder er „et Arbejde af tilfældig og ganske forbigaaende Art“, jeg læser i alt Fald Bestemmelsen saaledes, at Tanken har været, at det for Arbejdsgiveren skulde være „et Arbejde af tilfældig og ganske forbigaaende Art.“ Den samme Arbejder kan godt være beskæftiget i en Række forskellige Virksomheder, men hvert enkelt Sted er hans Arbejde af tilfældig og forbigaaende Art, og det vilde være meget uheldigt, om